

ולכל היותר הוא צו. (עמ' 40). משום כך אין משמעות להפרדת הרשויות. רוסו מלגלג על מונטסקייה, שהפך את הפרדת הרשויות לאבן הבוחן של משטר לגיטימי: "... מכיוון שחכמינו העוסקים בתורת-המדינה אינם יכולים לחלק את הריבונות ביסודה, הריהם מחלקים אותה במושאה. הם מחלקים אותה לכוח ולרצון, לרשות מחוקקת ולרשות מבצעת; לזכויות של הטלת מיסים, של משפט ושל מלחמה; להנהלת העניינים הפנימיים ולסמכות לשאת ולתת עם החוץ. לפעמים הם מערבבים את כל החלקים הללו ולפעמים מפרידים ביניהם. הם הופכים את הריבון ליצור דמיוני, העשוי מחלקים שחוברו יחד. דומה הדבר כאילו יצרו בן-אדם על-ידי הרכב של גורמים שונים, שמהם לאחד עינים בלבד, לשני ידים בלבד, לשלישי רגלים בלבד, וכן כל השאר. מספרים שכשפי יאפאן גוזרים ילדים לגזרים לעיני הקהל, אחר-כך זורקים הם באויר את כל האברים אחד אחד, והילד נופל לארץ חי ושלם. מסוג זה בערך הם מעשה אחיזת-העינים של חכמינו העוסקים בתורת-המדינה." (עמ' 40-41).